

Kapitel 1

Det støvregnede stadig, da Pil listede sig ud af truntehulen. Hun vendte ansigtet op imod de blide dråber. Det havde regnet i flere dage nu, men det var godt, regnen endelig var kommet, for området omkring Grønnesø manglede vand efter lang tid med sol og varme. Selv Ellesumpen, hvor trunterne boede, havde været næsten tørlagt. Men nu var alting blødt og vådt igen, og hun sprang glad fra tue til tue igennem sumpen for at komme frem til søbredden.

Der var stadig ikke så meget vand i søen som før tørken, men det kom nok, tænkte hun og så op imod de høje bjerge, der omgav Grønnesødalen til flere sider. Hun sprang over en bæk, der lystigt pludrede af sted. Et øjeblik stod hun og lyttede. Det var næsten, som om vandet nynnede en lille melodi.

De store sten langs bredden plejede at være dækket af vand, men de stak stadig op. Pil satte sig godt til rette på en af dem og fandt sin fløjte frem. Tøvende forsøgte hun at finde frem til bækkens sang og smilede glad, da det lykkedes. I aften til Månemarkedet ville hun spille den for sin stjernesamlerven Bukar. Det var ham, der havde givet hende fløjten.

“Er det ikke den lille Pil, der sidder på stenen?” Rods

trunteansigt fortrak sig i et onskabsfuldt grin, og hans tro følgesvend, Stub, lo med. "Jo, sandelig, om ikke vores slægting spiller på en stjernesamlerfløjte!"

Pil puttede fløjten inden for tøjet. Nu var freden forbi!

"I kan jo være ligeglade."

"Det kan vi da ikke, lille Pil. Vi er jo i familie."

Rod og Stub vadede lidt ud i vandet, så de kom nærmere. Pil sad allerede på den yderste af de store sten, så hun kunne ikke komme længere væk fra dem.

"Hvorfor er I allerede oppe?" spurgte hun vredt. Hun plejede at være den eneste trunte, der stod op før solnedgang.

"Giv os fløjten. Det er på tide, du begynder at opføre dig ligesom os andre. Du tror altid, du er noget særligt."

"Vel gør jeg ej," protesterede Pil, men hun vidste godt, at det ikke passede helt. Hun var den eneste af trunterne, der jævnligt var sammen med folk fra de andre slægter ved Grønnesøen.

Rod og Stub løftede hende op under armene, så hun hang og sprællede.

"Sæt mig ned," hylede hun, men de grinede bare.

Med et snuptag vendte de hende, så fløjten faldt ud. I det samme slap de begge to, så hun drattede på hovedet ned i vandet. Stub snuppede fløjten, og Rod brækkede den og trampede stumperne i stykker på den store flade sten, hvor hun netop havde siddet.

Vreden fik tårerne til at stige op i øjnene på hende, og de

to plageånder grinede endnu mere. “Nu kender vi dig igen, Grædepil.”

Så gik de endelig. Hun kunne høre deres latter lang tid efter, mens hun forsigtigt samlede alle stumperne sammen. De ville aldrig blive til fløjte igen, det var helt klart. Det fik hende til at græde endnu mere.

Et rødhåret hoved med strittende fletninger stak pludselig frem fra det nærmeste træ langs bredden.

“Ih, hvor er de altså strenge!” Titti Træspringer hoppede ned fra grenene. Pil trak på skulderen og smilede blegt. “Det går nok. Jeg er bare ked af, at jeg mistede min fløjte.”

“Ja, men du må da indrømme, at en trunte med en fløjte er lidt sært og ...” Da Titti lagde mærke til, at det igen begyndte at trække om Pils mundvige, skyndte hun sig at sige,

at selvfølgelig kunne trunter da spille fløjte, og det var ikke sådan ment, og hun syntes i hvert fald ikke, der var noget galt i, at Pil var glad for fløjten. I øvrigt var det jo ikke så meget anderledes end dengang ...

Pil holdt snart op med at høre rigtig efter. Den eneste, hun havde lyst til at tale med, var gamle Tone, der boede i sit hule træ længere inde i skoven, men så var hun nødt til at finde en måde at få Titti væk på. Ellers ville træspringeren ikke lade hende være i fred, før hun vidste alt om, hvad hun skulle hos den gamle.

Efter en tid afbrød Pil Tittis talestrøm. "Har du hørt, der har været slagsmål i Mørkeskoven? Nogle siger, at gnomerne er blevet uenige om, hvem der skal have den største jordhule."

Titti sprang straks op og klatrede hurtigt til vejrs i et træ. "Er det sandt?" udbød hun ophidset. "Det er der ingen af de andre, der har hørt om endnu! Jeg bliver den første, der bringer nyheden ud!" Og så var hun væk i lange bløde spring mellem trækronerne. Pil åndede lettet op. Historien om gnomerne havde hun bare fundet på, men hun sagde til sig selv, at den såmænd sagtens kunne være sand, for de små behårede væsener med de skarpe kløer var tit i totterne på hinanden.

Efter at Titti var forsvundet, begav Pil sig ad stien gennem Løvsikoven ind til den lysning, hvor Tone boede, men da hun nåede frem til åbningen i skoven, stoppede hun tøvende op. Noget var anderledes, end det plejede. Et øjeblik efter blev

hun klar over, hvad der var galt: Der kom ingen røg op af skorstenen, og døren var ikke åben!

Pil blev stående og så sig mistænksomt omkring. Det var mærkeligt. Tone plejede altid at koge urtemiksturer, og døren var aldrig lukket. Hvad kunne der være sket?

Langsomt gik Pil hen og skubbede til døren, men den var låst. Hun forstod ingenting. Forsigtigt bankede hun på. Der kom intet svar. Hun bankede lidt hårdere. Men ingen gav lyd fra sig, og døren var stadig ikke til at rokke.

Modløst satte hun sig ned. Det var ikke nogen god dag. Først havde hun mistet sin fløjte, og nu var Tone væk. Hvad kunne der være sket med den gamle kone?

Tanken om al den modgang fik igen tårerne til at stige op i øjnene på Pil.

“Hvorfor i alverden sidder du her midt på stien og hylér som et hult træ i vinden?”

Hun så op og fik øje på Tones tamme fugl, Olli. Den vippede på en tynd gren lige over hendes hoved.

“Hvor er Tone? Hun plejer altid at være her.”

“Rolig, lille Grædepil, verden er ikke gået under!”

“Jamen, så sig dog noget!” Olli elskede at trække gode historier i langdrag, men lige nu var hun ikke i humør til at høre på hans udredninger.

“Hvis det skal være på den måde, kan du finde en anden at spørge!” Fornærmet fløj Olli et par kviste op.

“Undskyld, hvis jeg sårede dig.” Pils stemme bævede igen.

“Det er sådan en dårlig dag, og jeg vil så gerne snakke med Tone.”

Fuglen lagde hovedet på skrå og så på hende. Så fløj den ned på hendes skulder og nappede hende blidt i øret. “Det kan du ikke komme til. Tone er på rejse.”

Pil lod en finger glide ned langs fuglens glatte brystfjer. “Men hvorfor? Hvad nu hvis nogen ved Grønnesø bliver syge? Hvor skal de så gå hen, hvis Tone er væk?”

“Hun kommer igen,” sagde Olli alvorligt. “Det håber og tror jeg i hvert fald,” tilføjede han stille.

“Hvorfor siger du sådan?” Uroen voksede sig hurtigt stor i Pil.

“Åh, det er også noget snak.” Olli pustede sig op som en bold og lod sig falde bagover fra Pils skulder. “Hjælp, hjælp, red mig, truntetøs, inden jeg rammer jorden!” Pil greb ham, og han lo skrattende. “Fortæl du bare gamle Olli, hvad du er ked af, så skal jeg give dig vise råd.”

Pil kunne ikke lade være med at fnise. Vise råd var ikke, hvad hun ville forvente af Olli, der imidlertid satte sig på en gren igen og prøvede at se meget klog ud.

“Det går vist ikke, Olli. Du er en dejlig fugl og klog på din egen måde, men det er nu noget andet med Tone.”

“Jeg ved det godt.” Fuglen fløj ned på Pils skulder igen. “Men måske hjælper det alligevel lidt at lette dit hjerte til mig.”

Nu satte Pil sig ned i græsset og fortalte Olli om Rod og

Stub, der havde ødelagt hendes fløjte. “Hvorfor kan de ikke bare lade mig være, sådan som jeg er?” sluttede hun af.

“Hver fugl synger med sit næb,” sagde Olli og satte i med en skrattende, hæs sang. Det lød så skrækkeligt, at Pil kun med største anstrengelse kunne lade være med at sætte hænderne for ørerne.

Da Olli endelig holdt op, så den undersøgende på hende. “Nå, kunne du lide det?”

“Det er dejligt, at du holder så meget af at synge, Olli, men ...”

“Ja, jeg ved det godt,” sagde fuglen bedrøvet. “Det lyder ikke så godt, men det føles så dejligt herinde.” Han lagde den ene vinge hen over brystet og så tilfreds ud. “Og nogle gange må man altså gøre, hvad der føles godt inde i en selv og så være ligeglad med, hvad de andre mener.”

Pil grinede. Olli havde ret. Fuglen så glad på hende og sagde så: “Og i aften skal du vel møde Bukar til Månemarkedet, ikke sandt?” Pil nikkede. “Så kan du fortælle ham, hvordan du mistede fløjten, og tror du så ikke han vil skære en ny til dig, som du kan få ved næste fuldmåne?”

Et stort smil bredte sig på Pils ansigt. Selvfølgelig ville Bukar lave en anden fløjte til hende. Det var hun helt sikker på.

“Selv om du ikke er Tone, så er du meget klog af en fugl at være.”

Olli gnæggede venligt og satte sig op på hendes hoved.

“Og så af sted til Månemarked,” råbte han, for i det samme hørtes den dybe tuden fra konkylien, der bekendtgjorde, at stjernesamlerne havde anbragt Fredsstenen på dens plads, og at markedet hermed var åbnet.

Olli fløj foran, og Pil løb, så stærkt hendes små ben kunne bære hende, tilbage gennem skoven og ned til søen.

Det sidste stykke fløj Olli fra hende, og da hun nåede frem til det væltede træ, hvor hun plejede at møde Bukar, var fuglen der allerede og var ved at fortælle stjernesamlerdrengen, hvad der var sket med Pils fløjte.

“De to bøller tæskede Pil og trampede på fløjten, efter at de først havde brændt den og slået den i stykker med store sten. Derefter smed de Pil i vandet og holdt hendes hoved under, indtil hun næsten var død og ...”

“Ja, ja, Olli, så var det heller ikke værre.” Pil afbrød ham med et smil.

“Nå ja, men næsten ...” Olli satte sig på en gren og pillede lidt i sine fjer.

“Det gør mig ondt, at du har mistet din fløjte,” sagde Bukar. “Jeg skærer en ny til dig. Så kan du få den på næste markedsaften.”

“Hvad sagde jeg,” brød Olli ind, før Pil kunne nå at sige tak. “Jeg vidste, at Bukar ville give dig en ny. Måske er jeg synsk!”

Fuglen blev selv så overrasket over sin udtalelse, at den var

ved at dratte ned af grenen. “Det tror jeg nu ikke,” lo Pil. “Du ved bare, at Bukar er en rigtig god ven.”

De kunne høre larmen fra markedet. Stemmer, der talte højrøstet, mens handlen bølgede frem og tilbage. Indimellem hørtes musikken fra nogle af stjernesamlernes boder, men pludselig blandede en helt ny lyd sig med resten. Det lød som flere af stjernesamlernes fløjter, men både dybere, blødere og smukkere.

De tre venner så forbløffet på hinanden. “Hvad kan det være?” hviskede Pil uroligt. Olli fløj op og slog et slag hen over pladsen, før den ophidset kom tilbage. “Der kommer en eller anden med en vældig oppakning. Lyden kommer derfra.”

Før de kunne nå at spørge om noget, var fuglen igen fløjet ud for at se sig om, og da den kom tilbage, var den så forvirret, at de næsten ikke kunne forstå, hvad den sagde. “En sulk, det ligner til forveksling en sulk! Jeg troede ikke, de turde drage den lange vej fra kysten og hertil. Så skal de jo forbi grabsernes borge på Saltsletten og gennem Grottebjergene, hvor skyggevandrerne holder til.”

Både Bukar og Pil gøs. Skyggevandrerne gik der mange historier om. Man sagde, at de åd sjæle, og mistede man sin sjæl til en vandrer, var man så godt som død.

“Hvem er grabserne?” spurgte Pil nysgerrigt.

“De er store og grimme og tænker kun på at skrabe rigdomme til sig.”

“Ligesom gnomerne?”

Olli rystede på hovedet. “Gnomerne er ligeglade med, om det er noget værd, bare det glimter. Grabserne er syge efter guld. De slås ustandselig for at erobre hinandens skatte. Derfor bor de i store befæstede borge, og kommer der fremmede til Saltsletten, slår grabserne dem som regel ihjel med det samme af angst for at blive bestjålet.”

“Men hvad så med sulkerne, er de farlige?” spurgte Pil.

“Nej, det var de i hvert fald ikke før i tiden. Da boede de fredeligt i små lejre ved havet, når de ikke drog ind i landet for at handle. Men de har vist aldrig været her ved Grønnesø før.”

“Hvorfor kommer den så her?”

Olli så overbærende på hende. “Hvor skulle jeg vide det fra, Spørgepil?”

Den forsvandt ud over markedspladsen igen, og efter at have ventet et stykke tid blev Pil og Bukar enige om, at Olli næppe kom tilbage med det første.

“Skal vi gå ud og se, hvad det er for en?” Pil så opfordrende på sin ven.

“Er du sikker på, det er en god idé?” spurgte stjernesamlerdrenge tøvende.

“Hvis det bare er en, der vil handle, kan der vel ikke ske noget.”

Et øjeblik efter gik de to venner ud på pladsen, hvor alle ophidset havde samlet sig om sulken. Alle ville vide, hvem

han var, og hvorfor han var kommet til Månemarked ved Grønnesø.

“Hvordan ser han ud?” spurgte Pil ivrigt og prøvede at bore sig ind gennem mængden, men uden held. Bukars far, der stod ved siden af dem, smilede til hende og sagde: “Om et øjeblik kan du sikkert selv se ham. Han hedder Klob og siger, han er kommet for at handle. Når hans bod er åbnet, stiller folk vel op på række, som de plejer, og så kan du glo alt det, du gider.”

Bukars far havde ret. Ikke længe efter snoede en lang kø sig ned over engen, for alle ville handle med sulken. Pil og

Bukar listede nærmere. Boden var fyldt med krukker, æsker og flasker, fyldt med miksturer, essenser, cremer og salver, der aldrig før var set ved Grønnesø.

Lyden, som havde varslet sulkens komme, var endnu smukkere tættere på, og da Pil og Bukar strakte hals, kunne de se en gylden æske, hvor lyden kom fra. "Hvordan er musikken kommet ned i æsken," spurgte Pil forbløffet.

"Det må være magi," hviskede Bukar betaget. "Tænk at eje en æske med så smuk musik!"

Han lukkede øjnene og svajede lidt frem og tilbage til tonerne. "Det er, som om man bliver bedre indeni af at høre på den," tilføjede han med et stort smil. Pil nikkede. Bukar havde ret. Musikken fra den gyldne æske føltes på samme tid velkendt og ny, og når man lyttede til den, var det som om al uro og bekymring forsvandt.

De krøb lidt tættere på for at se nærmere på den fremmede, der var lidt større end en stjernesamler, men rundmavet og bredhalset med korte lemmer. De to haler snoede sig omkring hinanden, og hans fire små horn, der nærmest bare var små buler, var let behårede. Tøjet, han bar, skinnede af guld- og sølvtråde. Han smilede varmt og venligt, når han gav gode råd og beskrev sine mange salver og olier til de mange trunter, træspringere, stjernesamlere og Bakkefolk, der ventede usædvanligt roligt i køen. Når folk havde købt, hvad de ville have, gik de fra boden med et stort smil, som om de netop havde oplevet noget, der var helt anderledes end ellers.

Kapitel 2

Først da Månen var ved at gå ned, vendte Pil tilbage til truntehulen for at sove. Flere af hendes slægtninge var allerede gået til ro, og hun listede sig hen på en ledig plads.

Netop da hun havde lagt sig, kom Rod og Stub tumlende. De snakkede højrøstet: "Han havde gode varer, ham sulken." Rod væltede om på en plads ikke langt fra Pil, der lukkede øjnene og lod, som om hun sov. "Ja, men dyrt. Jeg ville gerne have haft noget af den hårsalve, han havde, men han ville ikke tage kurve i bytte, sagde han."

"Spurgte han også om dit navn?" spurgte Rod søvnigt, og Stub bekræftede det gabende. "Hvorfor tror du, han gjorde det?" Men Stub snorkede allerede, og snart sov også Rod.

Næste dag vågnede Pil sent. Mange af de andre trunter var allerede i gang med dagens drillerier og slagsmål, og Pil smuttede hurtigt ud af den mørke hule. Nu var solen kommet frem igen, og hun kneb øjnene sammen, indtil hun havde vænnet sig til det stærke lys.

Hvor skulle hun gå hen i dag, tænkte hun ved sig selv, da hun nåede frem til søbredden. Før hun nåede længere i sin tankerække, landede Titti ved siden af hende. "Ih, hvor er du dog sent oppe. Jeg har ventet på dig."

“Hvorfor det?”

Den kvikke træspringerpige hev Pil i armen. “Kom nu, du skal med hen til Engen?”

Pil trak sig løs af den andens ivrige hænder. “Det er da ikke sikkert,” lo hun. “Måske har jeg helt andre planer.”

“Nej, kom nu. Klob har spurgt efter dig.”

“Hvem?”

“Sulken, ham, der kom i går og var med på markedet.”

Pil rynkede brynene. Hvorfor havde han spurgt efter hende? Hun kendte ham jo ikke.

Titti forklarede, at han havde spurgt alle de trunter, der kom til hans bod, hvad de hed, men det var åbenbart ikke nogen af dem, han søgte. Derfor gik Titti ud fra, at det måtte være Pil, han ledte efter, for hun var den eneste, der ikke havde forsøgt at handle med ham. “Men jeg kan godt sige dig, at hans priser var høje.” Titti hev en lille barkbeholder frem. “Jeg måtte betale to kurve med nødder for denne her! Jeg kan slet ikke forstå, jeg ville betale så meget.”

“Hvorfor gjorde du det så?” spurgte Pil nysgerrigt og så på den mørke trææske, som Titti holdt i hånden.

“Det er ikke nemt at sige nej til ham,” hun smilede drømmende frem for sig. “Og salven er magisk. Det sagde han selv. Når jeg smører den i hovedet, bliver jeg meget pænere.”

“Du er da meget pæn,” indvendte Pil, men Titti rystede sørgmodigt på hovedet. “Det ville du ikke mene, hvis du hav-

de hørt Klob fortælle om sulkkvinderne, der bor ved kysten. Deres hud er hvid som måneskin.”

Pil kunne ikke lade være med at le. “Du kan da være ligeglad med, hvordan de ser ud ved kysten. Der er så langt, at jeg tvivler på, at nogen af os fra Grønnesø nogensinde har været der. Hvorfor skulle vi sammenligne os med dem?”

Titti foldede surt armene foran sig. “Du er altså mærkelig, Pil. Hvis alle de andre her ved Grønnesø bruger salven, og jeg ikke gør, så er der ingen, der synes om mig.”

“Jeg gør da,” Pil prøvede at lade være med at smile, men det var svært, for hun kunne slet ikke forstå, at Titti tog sådan på vej.

“Kommer du så, eller gør du ikke?” Træspringerpigen så bedende på Pil.

“Nej, jeg har ikke noget at handle med Klob om.” Hun stoppede pludselig op og så forskende på Titti. “Men hvorfor er han stadigvæk her. Markedet er da for længst forbi.”

“Måske bliver han til næste Månemarked.” Hun trak igen lidt i Pil. “Du skal komme med. Jeg har lovet ham at finde dig.”

Pil rystede på hovedet. Men Titti tryglede hende: “Kom nu, ellers bliver han sikkert vred på mig.”

Undersøgende så Pil på pigen med de strittende fletninger: “Har han givet dig noget for at finde mig?”

Titti nikkede og hviskede: “En æske mere af salven. Og han har lovet mig noget, der vil få mit hår til at krølle som stjernesamlernes, hvis jeg bringer dig til ham.”

“Klob bestemmer ikke over mig, og hvis du laver sådan en tåbelig aftale med ham, må du selv rode dig ud af den igen.” Pil vendte ryggen til Titti og begyndte at trampe hen mod stien ind gennem skoven. Titti sprang af sted ved siden af hende i trætoppen, mens hun råbte. “Det kan du ikke være bekendt,” men Pil overhørte hende og fortsatte ind gennem skoven mod Tones hus. Hun måtte snakke med den gamle om den fremmede sulk, for det var noget ved ham, hun ikke rigtig brød sig om. Men netop som hun nåede frem til lysningen, kom hun i tanke om, at Tone var væk.

Modløst stoppede hun op. I det samme så hun, at døren stod på klem. Det røg stadig ikke op af skorstenen, men der var i det mindste ikke låst mere. Hun puffede døren op og skyndte sig ind.

Der var temmelig mørkt indenfor, og det tog lidt tid for hendes øjne at vænne sig til lysskiftet. “Tone! Er du her?” spurgte hun forsigtigt, og kort efter hørte hun en svag stemme: “Er det dig, Pil? Har Olli ikke sagt dig, at du ikke skulle komme.”

Pil gik efter lyden og fandt snart efter Tone i et lille rum længst nede i det hule træ.

“Hvad er der sket? Hvorfor vil du ikke se mig?”

Pils stemme skælvede, og hun gik hen imod den lille briks, hvor Tone lå.

“Jeg er syg,” sagde hun kort for hovedet. “Og jeg vil gerne være i fred.”

“Jamen, hvorfor kan du ikke bare få noget urtemikstur?”
hviskede Pil.

Hvordan kunne Tone være syg? Det var hende, der helbredte alle andre ved Grønnesøen. Hvad skulle de gøre, hvis Tone ikke mere kunne hjælpe dem?

“Gå nu og lad mig få fred.”

Pil tøvede. Mente hun det virkelig? “Er der ikke noget, jeg kan gøre. Kan du ikke fortælle mig, hvilke urter jeg skal plukke, så jeg kan lave en helbredende drik til dig.”

“Tak for tilbuddet.” Et øjeblik blev Tones stemme varm og venlig, som den plejede, men så fortsatte hun på samme hårde måde igen. “Nej, du kan ikke gøre noget. Ingen kan gøre noget. Gå nu bare.”

Langsomt gik Pil hen imod udgangen, men lige før hun nåede døren, kaldte Tone. “Lov mig, at du ikke siger til nogen, at jeg er syg.”

Pil skyndte sig tilbage til briksen igen. “Hvorfor ikke?”

Tone så kort på hende med et varmt, men sørgmodigt blik.

Så lukkede hun øjnene igen og mumlede: “Nej, Pil, du må tie.” Hun sagde ikke mere, lå bare helt stille og trak vejret så let, at brystet næsten ikke bevægede sig.

Efter at have ventet forgæves på, at Tone igen talte til hende, forlod Pil trist det hule træ. Hun var så ked af det, at hun ikke engang kunne græde. Det var umuligt at fatte. Kunne det virkelig være sandt, at Tone var så syg, at hun ikke kunne hjælpes?

Hun sad et øjeblik og tænkte sig om, før hun lyste op i et blegt smil. Måske kunne de urtekyndige fra Bakkeslægten finde på en udvej!

Hun løb tilbage gennem skoven, og snart var hun ved de mange små høje, hvor bakkerne boede. Det sværeste var at finde en indgang, for de var ikke særlig gæstfrie. Først gik hun flere gange rundt om højene for at se, om der et eller andet sted var en busk, der stod lidt mærkeligt, eller en stor sten, der kunne dække over en af deres næsten usynlige indgange, men hun havde ikke held med sig. Derefter klatrede hun op oven på en af højene for måske at finde et lufthul, som hun kunne komme ned igennem, men stadig uden at finde, hvad hun søgte. Modløst lagde hun sig til sidst og råbte ned i græsset:

“Det er mig, Pil Trunte. Det er vigtigt. Jeg må snakke med jer. Ulmus? Er du der? Hvis du hører mig, så vær sød at lukke mig ind!”

Hun vidste, at Bakkeslægten fulgte nøje med i, hvad der skete ved Grønnesø ved hjælp af skjulte udkigsposter. Og ganske rigtigt: et øjeblik efter stak Ulmus hovedet op lige ved siden af hende.

“Så sær en råben høres ikke ofte på bakkehøj. Tror trunten, vi mangler høreelse?”

“Ulmus! Jeg har brug for jeres hjælp.”

“Hej, Pil.” Han hviskede glad: “Husk nu at tale bakkespog. Ellers får jeg bare ballade!”

Hun nikkede og sagde på sit bedste bakkespog: “Glæder

mig, gør det, at de ædle bakker ønsker at lytte til truntens triste sørgesang.”

“Derom er endnu intet afgjort,” sagde Ulmus, og Pil vidste, at hun måtte tøjle sin utålmodighed, for bakkerne brød sig ikke om hastværk.

“Stor beklagelse fra truntens side, hvis upassende ord er blevet sagt.”

Ulmus smilede, men lagde så ansigtet i de rette alvorlige folder og fortsatte i det langsomme højtidelige bakkensprog: “Jamren og klage hørtes i høj. Sig frem!”

Nu fortalte Pil så bakkeagtigt, som hun kunne, om Tone og hendes sygdom, og endelig blev hun lukket ind gennem en af de hemmelige indgange.

Inde i højen blev hun omringet af en større gruppe af det langsomme folk.

“Pil, det er!” nikkede en af dem.

“Trunten, der sammen med Ulmus reddede Visdommens Sværd,” sagde en anden.

“Hvad bringer dig hid?” Pil genkendte Ulmus’ mor og sagde ivrigt: “Tone har brug for hjælp. I kender så mange urtemiksturer, og jeg ved, I også behersker magi. I er de eneste, der kan helbrede hende.”

Selv om Pil syntes det tog uendelig lang tid for bakkerne at finde ud af, hvad de skulle gøre, prøvede hun at tage det roligt, indtil de blev enige om at lade Ulmus’ mor følge med til Tones hus.

Da de kom frem, fik Pil ikke lov til at gå med ind, men måtte vente udenfor. Kort efter at bakkevinden var forsvundet ind i træet, dukkede Olli op. Den satte sig forpustet på Pils skulder og sagde strengt: "Tone vil ikke se nogen. Hun har brug for fuldstændig ro."

Pil nikkede, og fuglen fortsatte bekymret: "Har du allerede været hos hende?" Igen nikkede Pil, og Olli fløj forfjamsket op. "Men det måtte du ikke! Jeg har ledt efter dig hele dagen for at sige det til dig."

"Men det har jeg altså gjort, og jeg har også hentet hjælp!"

"Hvem?" Ollis stemme var så hård, at Pil dukkede sig og blev bange for, at hun havde gjort noget meget forkert. "Bakkerne!" sagde hun forsigtigt og blev glad, da hun kunne se på Olli, at oplysningen fik ham til at slappe lidt af.

"Hvorfor fortæller du mig ikke, hvad alt det her handler om?" bad hun.

"Det kan jeg ikke, for Tone vil ikke selv fortælle mig noget." Med et suk landede fuglen igen på hendes skulder. Mere trist, end hun nogensinde før havde hørt den, sagde den: "Hun var væk, som du ved, og jeg ved ikke, hvor hun var." Den så Pils undrende udtryk og fortsatte: "Af og til rejser hun bort for en tid, men hun kommer altid tilbage igen. Jeg ved ikke, hvad hun gør på sine rejser, men det har aldrig bekymret mig. Hun plejer at lægge en mild magi omkring træet, så folk simpelthen ikke får lyst til at komme herind, mens hun er væk." Den fløj uroligt op og satte sig på en gren i øjenhøjde med Pil. "Det gjorde hun

også denne gang, men noget må være gået galt, for magien forsvandt, før hun kom hjem. Det var derfor, du opdagede det.”

Igen fløj den en kort runde, tydeligt usikker på, hvad den skulle sige. Endelig satte den sig på Pils hånd, som hun rakte frem imod den. “Nu er hun så tilbage igen, men så syg og nedbrudt, at hun ingen kraft har mere. Det eneste, hun har sagt, er, at hun under ingen omstændigheder må forstyrres og slet ikke af dig.”

“Men hvorfor kan hun ikke lide mig mere?” Nu kunne Pil ikke længere holde tårerne tilbage, og Olli strøg hende blidt over kinden med vingespidserne.

“Sådan må du ikke tage det.”

I samme øjeblik kom bakkekvinden igen ud af Tones hus. Hun så sammenbidt ud. Pil løb hen til hende, men hun rystede bare på hovedet.

“Ilde tidender, Pil Trunte, selv bakkemagi er for svag for dette. Intet at stille op for gamle Tone. Timeglasset er ved at rinde ud. Større kræfter har indhentet hende.”

“Det passer ikke!” Pil råbte så højt, at kvinden standsede og så forundret på hende. “Tone SKAL blive rask. Der må da være noget, man kan gøre.”

“Tie skal du. Glem ej, at træerne har ører. Kun et er fornødent, men uopnåeligt: soltårerne.”

Ulmus’ mor begyndte igen at gå hen imod højene, men Pil hagede sig fast i hendes arm. “Hvor finder man de tårer? Sig mig det! Jeg vil gå til verdens ende for Tone.”

Men kvinden rystede hende af sig og mumlede en sagte trylleremse, der gjorde Pils arme og ben så tunge som bly og fik hendes stemme til at forsvinde. Rasende måtte hun blive stående tavs et stykke tid, indtil bakkekvinde var forsvundet hen ad stien. Så kunne hun igen tale og bevæge sig.

Olli havde bekymret fulgt med og prøvede nu at tale til hende.

“Lyt ikke til bakken. Rygterne om soltårerne er ikke andet end gamle historier og opspind.”

Men Pil ville vide alt, hvad Olli vidste, og modstræbende fortalte han, at ifølge de gamle beretninger kunne soltårerne helbrede enhver sygdom og give selv gamle og svage kraften tilbage.

Fuglen så strengt på hende. “Men du kan godt glemme alt om at finde dem,” sagde den. “De findes ikke, og der er ingen grund til at sætte livet på spil for ingenting.”

Pil sank sammen og gemte hovedet i armene. “Forsvind, Olli. Lad mig være i fred,” mumlede hun.

Fuglen sad lidt og kiggede bekymret på hende, før den bredte vingerne ud og fløj væk.

Kort efter hørte hun en lav stemme. “Psst! Pil?”

Hun svarede ikke, men blev ved med at gemme hovedet. Lidt efter fortsatte stemmen: “Er Tone virkelig syg?”

“Ti stille, Titti, og lad mig være.”

“Vil du vide noget om soltårerne?”

Pil lyttede anspændt, selv om hun stadig ikke så op.

“Altså, jeg ved ikke noget, men jeg er sikker på, Klob ved noget. Han siger, han kender til al den stærkeste magi i verden.”

Mistroisk så Pil på træspringeren. “Siger du bare sådan for at få mig med hen til ham, så du kan få dine elendige salver?”

“Nej, nej!” Titti rystede på hovedet, så alle fletningerne hoppede frem og tilbage. “Han har lige helbredt vores ældste, så hun springer rundt mellem trætoppene igen. I flere år har hun ikke kunnet komme væk fra sit hus, men nogle af os bar hende ned til Klob, og han klarede det så let som ingenting.”

“Hvorfor har I aldrig båret hende ned til Tone?”

“Fordi Tone altid sagde, at alder var der ingen kur for. Men nu har hun så selv brug for hjælp. Hvad fejler hun?”

Langsomt rejste Pil sig op. “Hvis vi to skal handle, så må du love mig ikke at sige til en eneste, at Tone er syg. Hun ønsker ikke, at nogen skal vide det.”

“Beder du en træspringer om at holde på en hemmelighed?” Titti så forbløffet på hende.

“Vil du ikke gerne have det middel, der får dit hår til at blive blødt og krøllet som stjernesamlernes?”

Ivrigt nikkede Titti, så alle fletningerne hoppede op og ned.

“Godt, så sværger du at tie stille om Tone og fører mig hen til sulken.” Pil sukkede trist. “Der sker vel ikke noget ved at snakke med ham.”